SORIN CERIN

ZILE DE CARTON

Poezii de meditație

eLiteratura

SORIN CERIN

ZILE DE CARTON

POEZII DE MEDITAŢIE

2015

Această carte a apărut în prima ediție la editura eLiteratura, din București, Romania, cu coordonatele de identificare de mai jos:

Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura, în format electronic şi tipărit.

Coperta: Leo Orman

ISBN 978-606-700-754-1

Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la acest link: http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-700-755-8

Pentru informații privind această carte, adresaţi-vă editurii eLiteratura*:* **info@eLiteratura.com.ro** *sau* **info@ePublishers.info**.

www.eLiteratura.com.ro
www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN

Zile de carton : poezii de meditaţie / Sorin Cerin. –

Bucureşti : eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-754-1

821.135.1 -1

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

Ana Blandiana :"Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar, un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre

moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ion Vlad "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Conf. univ. dr.Călin Teutişan "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr.Cornel Moraru"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Lector univ. dr. Laura Lazar Zavaleanu**

Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul *Marilor Tăceri* îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după *Poemele luminii*) şi Arghezi.

Însuşi titlul volumului, *Marile Tăceri*, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.

Căutărilor febrile din *Psalmii* arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”.

(Familia, Iulie 2015) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ştefan Borbély "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Ioan Holban„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Theodor Codreanu„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereză „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Marian Odangiu“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea

într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Eugen Evu:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă,

a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

CUPRINS

1) Loteria Fărădelegilor

Fiecare rădăcină de Intrigă,
își are propria ei matematică existențială,
în economiile ramurilor de măslini,
care propovăduiesc pacea războaielor,
cu sfinții dictatori,
ce nu vor să înțeleagă,
că în icoanele zilelor noastre,
nu mai are loc și fundalul,
spânzurătorilor de fraze vegetative,
secerate la fiecare discurs al Aroganței,
unde dospesc Minciunile unor Adevăruri,
ce nici măcar Basme nu mai pot naște,
pe crestele cocoșilor ce nu mai știu ora exactă,
a Iluziilor Vieții,
care se năpustesc vijelios,
în brațele sanctuarelor unor religii,
practicate de patinele de gheață ale Fidelității,
ce derapează direct în brațele Păcatului Originar,
cu toate lecțiile învățate de către Morala,
celor care nu mai au nimic de spus și nici de pierdut,
la loteria aducătoare de noroc,
a Fărădelegilor.

2) Moneda de schimb

Nu există nici o pocăință,
pentru bisericile pierdute,
din buzunarele rupte ale Fericirii,
care și-au întemnițat,
 călugării supliciilor,
pentru un pumn de smoală,
luat cu furcile caudine,
de la slujbașii Infernului,
care s-au dovedit a fi mai tari decât Dumnezeul,
unei Iubiri,
a cărei Înâlnire cu Destinul,
 nu s-a dat bătută,
nici atunci când.
Moartea,
 a devenit moneda de schimb,
 a Realității.

3) Violuri de ceară

Lăsând la o parte,
Zâmbetele false ale Iluziei Vieții,
am încercat să tai,
ridurile de sârmă ghimpată,
ale Promisunilor existențiale,
care deveneau,
zidurile groase ale temerilor,
din care ne-am făurit,
casa de piatră a Emotiilor,
sub acoperișul căreia,
ne-am născut primul copil al Dorințelor,
de a fi alături de Natura Umană,
pusă la afumat,
de Cuvinte îmbătate,
pe tejghelele unor vitrine frigorifice,
de Priviri,
ale rezistențelor electrice,
ce au depus efort,
de a nu fi atinse,
dar care nu au fost niciodată,
ținta unor explozii ale mângăierii,
de sentimente revoltate,
ale ploilor de foc,
a căror incendii,
se năpustesc și azi,
peste mormintele Fericirii,
dăruite de Sfinții Părinți,
din sufletele unor Vicii,
ale căror lumânări,
ale violurilor de ceară,
se topesc și azi,
în Norocul nostru.

4) Infernul zilnic

Nu pot să îmbrac cămașa Morții,
fără să mă fi spălat,
de Clipa nașterii,
care mi-a pus căpăstru de cal liber,
pe Câmpiile Elizee ale Iluziei Vieții,
ce m-a născut inconștient,
în ieslea de sacrificiu,
al unui Adevăr Absolut,
ce pare,
că nu a cunoscut niciodată,
Fericirea.

Nici o stea de pe epoleții Lui Dumnezeu,
n-ar putea cădea,
fără să ne mântuim de Păcatul Originar,
al unui câmp de bătălie,
ce nu ar fi existat niciodată,
în sângele învolburat al sufletelor noastre,
condamnate la Infernul de zi cu zi,
dacă nu am fi cunoscut Conștiința,
unei Lumi a crimelor,
ale cărei case,
au devenit morgile unor Vise,
ale Nimănui.

5) Închisoarea Viselor

Nici o strofă din poemul Morții,
nu-și are originea,
în cimitirele de înțelesuri,
pe care le-am cântat,
în solfegiile inovatoare ale Existenței,
atunci când altarele de promisiuni,
au devenit faptele bune,
ale stelelor bolnave ce ne-au devastat,
Existențele,
fără să cunoască niciodată,
supremația unor limbi,
cu Istorii cu tot,
ale căror sex,
era depozitat în Națiunile,
ce păreau,
că nu aveau nici un Cuvânt,
al nelegiuirii,
pus pe piedestalul unor Zâmbete,
corupte,
din închisoarea,
Viselor.

6) La pescuit Destin

Sălcii de suspine,
licăresc pe lacul vrăjilor Existenței,
înecată în propriile gânduri,
de mai bine de o eternitate,
mai apoi trasă la mal,
după ce a fost văzut plutind în derivă,
de un pescar de Vise,
ce dorea să-și prindă Destinul,
neștiind că acesta nu trage,
la cârligul în care este prinsă râma Dorințelor,
ci vrea să muște mai mult,
din Viața promiscuă a Conștiinței,
dacă se poate,
toată simțirea ei,
pe care să o înghită cu sughițuri,
până când se va transforma,
în propriul nostru sine.

7) Actorii Clipelor

Cirezi de virgule,
sunt scoase la păscut fraze,
în golul alpin al Deșertăciunii,
din icoanele făcătoare de minuni,
care plâng cu lacrimile Iluziei Vieții,
în altarele pătate ale unor Conștiințe,
ce și-ar dori așternuturi curate,
în paturile insomniilor unor urzici,
unde se nasc coșmarurile,
 nopților titularizate a fi zile,
mai lungi decât propriile amurguri sau răsărituri,
înjunghiate pe scenele gândurilor,
la piesa de teatru a Vieții,
unde actorii Clipelor,
par a-și fi uitat rolurile,
 date de Destin.

8) Sanatoriul de boli mintale

Pânzele solitare ale Iluziilor Vieții,
merg spre nicăieri,
uitându-și corăbiile de simțiri,
pe care ar fi trebuit să le tragă,
peste oceanul Existenței,
sfărmând valurile Șansei,
atât de vitregă,
încât toate uraganele Ființei,
par a se fi născut,
din mormântul soțului ei,
pe nume Viitor.

Morile de vânt ale Libertății,
nu mai macină demult Cuvinte,
ci doar limbile de lemn ale Societății de Consum,
care și-a deschis piață de desfacere,
în sanatoriul de boli mintale ale Democrației.

9) Pe cărarea îngustă

De ce Universul plânge,
cu lacrimile stelelor căzătoare,
ce poartă fiecare,
în luminile sufletelor un Destin?

Câtă chibzuință să fi avut Dumnezeu,
când ne-a trasat frontiera gândirii,
între derapajul Clipelor în moarte,
pe cărarea îngustă și umezită de sudoare,
a Iluziei Vieții,
și aripile frânte,
dinainte de naștere ale Adevărului Absolut?

10) Firmele corupte ale deratizării

Troiene de remușcări,
stau abătute,
pe ringul de dans al Existenței,
înghețând bocnă Cuvintele înflăcărate,
ce vor să intre-n hora nebună,
a lacrimilor unor Fericiri,
scurse pe obrazul scorțos și impur,
al Timpului,
care nu vrea nici în ruptul capului,
să mai închirieze scena Vieții,
unor Nopți impostoare,
cu paturi ruginite de Speranțe suprapuse,
care se strivesc unele pe altele,
pline de păduchii politicilor în vogă,
ale unui Parlament,
ales de tocmai de firmele corupte,
ale deratizării.

11) Zebre costelive

Ploile seci din lacrimile crocodililor,
strânși cu nasturii fățărniciei,
la gâturile solzoase ale Cuvintelor de gheare,
sfâșie carnea Înțelesurilor,
risipindu-le lacom,
peste încrengăturile de interese,
ale mulțimilor de zebre costelive,
ce traversează râul Viciilor,
din care doar dungile negre reușesc să moară,
în vâltorile ochilor de semne de exclamare,
camuflate între spinii arțăgoși ai neputinței,
de a înțepa cum se cuvine,
venele frazelor pompoase și pline de năduf,
ale Isteriei,
unor caricaturi de subiecte,
ce au pariat până la urmă pe dungile albe,
ce ies din apele învolburate și sângerii ale nimicniciei,
reușind să moară dincolo de țărmul,
drogurilor de mare risc,
fericite că și-au îndeplinit menirea,
de a fi podul de flori,
ale căror apă stătută,
este schimbată zilnic de Destin,
din vazele ciobite,
ale Iluziilor Vieții.

12) Panglicile Vieții

Racii cleștilor de zile,
care ne sugrumă,
picătură cu picătură,
strop cu strop,
furtună isterică,
Existența,
înoată spre malurile nenăscutelor Destine,
pentru a le răpi Viitorul,
pe care-l vor sfârteca,
până ce tot sângele răsăritelor din el,
se va scurge,
prin canalele unor priviri înroșite,
pustii și dezinteresate,
de Anii ce întrec cu repeziciune,
foarfecile care ne-au tăiat,
panglicile Vieții,
pierdute demult,
într-un timp al nimănui.

13) Orchestra Societății de Consum

Coapsele literelor retușate,
aburesc Alfabetul muncitor,
excitându-i ifosele isterice,
încât se aprind înțelesurile,
de la care,
limbile de lemn iau foc de tabără,
iar dorințele împietrite se topesc,
dansând în jurul flăcărilor neștiutoare de carte,
cu o voluptate,
pe care nici Speranțele,
nu au reușit să o atingă vreodată,
la vioara dezacordată a unui Limbaj,
trist și morocănos,
că nu și-a găsit până acum menirea,
pentru care s-a născut,
în brațele Adevărului unei Minciuni,
care cânta mult mai bine,
decât el,
la orchestra Societății de Consum.

14) Tocurile Zilelor

Regii regretelor unor stafii de Înțelesuri,
se pregătesc pentru cina de taină a Norocului,
ținută în palatele de cleștar existențial,
construite de Destinul exilat,
pe insula pustie a unor Gânduri,
ce tocmai și-au descoperit originea,
în Haosul Iluziilor Vieții,
aranjat astfel,
pentru a nu evolua spre perfecțiunea,
dezastrului de a ne regăsi,
în Adevărul Absolut,
unde am realiza că suntem o hologramă,
a unei Creații,
care și-a tocit tocurile Zilelor,
pe holurile interminabile ale tribunalelor torturii,
de a fi Oameni.

15) Se fac noi angajări

La atelierul de reparat morale,
se fac noi angajări de Iluzii ale Vieții,
cum ar fi croitori,
cu studiile absurdităților terminate,
ce au abilitatea să taie-n carnea vie a Clipelor,
vieți întregi de simțiri,
din care să confecționeze,
Istorii de veșminte,
din imitații de piele,
ce ar trebui să crape,
pe obrazul gros al Destinului,
sau materiale cât mai false,
care să îmbrace Mârșăvia,
pentru a arăta perfect,
la altarul nimicniciei unui parlament,
unde se nasc sufletele,
unor noi Conștiințe,
ce nici măcar nu înțeleg ce anume,
conștientizează.

16) Biciclete

De când au devenit Cuvintele,
spițele unor roți de bicicletă,
care clădesc limbajul desfrânat al Corupției,
legile au devenit pedale,
pe care se apasă din ce în ce mai vioi,
pentru interesul mafiilor unor fraze,
ce pedalează pe căile necinstite,
ale Moralei,
conștiente fiind,
că orice roată începe să se învârtă de la centru,
unde se află osia ce trebuie mereu unsă,
cu noi finanțe de Clipe,
din bugetul sărăcăcios al Vieților,
ce abia își mai duc traiul,
cerșind pe la porțile întunecate ale Zâmbetelor,
măcar un simplu moment de hrană sufletească.

17) Sfântul Ban

Ziduri semețe de vorbe goale,
sunt publicate,
în revistele pornografice ale Societății de Consum,
drept legi economice ale Existenței,
care n-a mai reușit,
să-și spele praful Iluziilor Vieții,
de pe mâinile bătătorite ale atâtor amar de Ani,
fără să plătească nici o taxă pentru suferințele lor,
unui Dumnezeu interesat,
doar de construcția,
noilor cazinouri catedrale,
ale Universului Minciunii,
cât mai gigantice și impozante,
din fondurile secrete ale unor credințe,
al căror crez este sfântul Ban,
ce ar trebui pus pe cruce,
în locul Christului,
ca să ne mântuiască pe viitor,
de alte cheltuieli.

18) Plata Mântuirilor

La loteria Existenței,
 este report de o eternitate,
încât nimic nu pare să mai posede valoare,
în afară de marele pot câștigător,
care se tot anunță că va veni și pentru Omenire,
aducându-i iertarea mult râvnită,
neștiind că Dumnezeu,
 trage sforile pe la spate,
ca să nu câștige nimeni,
dosind toți banii plătiți,
 pentru pariurile existențiale ale Destinelor,
în băncile de Păcate Originare,
care-i aduc profituri uriașe,
de la sufletele ce trebuie să-și plătească Mântuirile.

19) Nopțile trecute

Raiduri sentimentale de răspunsuri banale,
roiesc la ferestrele deschise ale Zilelor,
ce-și aerisesc somnolența coșmarurilor prăpăstioase,
în care le-au căzut Nopțile trecute,
când au vrut să le fure pe furiș,
Lumina răsăriturilor existențiale,
ce era încarcerată,
de mai bine de o omenire.
în sufletele înnegurate ale plăcerilor carnale,
vândute la kilogram de Morala măcelară,
în piețele bordelurilor galante,
ale Iluziilor Vieții.

20) Destine avortate

Scoicile metalice ale Timpului,
au început să ruginească,
Societatea de Consum,
lăsând în urma lor,
o dâră maronie de Clipe descompuse,
ce par a nu fi aparținut nimănui,
ducând în sufletele lor,
sarcinile nenăscute sau avortate ale Destinelor,
în fumul înecăcios al Existenței,
care și-a aprins un foc de tabără,
arzând și ce a mai rămas din Ani,
ca să nu-i înghețe definitiv,
Eternitatea,
de unde venim și unde mergem,
unica salvare a Conștiinței,
dincolo de orice conștientizare.

21) În boscheții Moralei

Ore de plumb,
cad topite de ploile de foc ale Amintirilor,
renegând pianele încolțite de mucegai ale Clipelor,
ce-și cântă absurdul existențial,
pe clapele roase și năclăite de sudoarea unor Destine,
ce vor să rupă coardele armonice ale Conștiinței,
terfelită de Păcatul Originar,
în boscheții cu spini,
ai unei Morale prostituate,
care-i înțeapă,
pe toți cei care apelează la serviciile ei,
dacă nu devin deosebit de evlavioși,
dar mai ales darnici,
la cutia milei de noi înșine,
proptită în catedralele construite de Străinul din noi,
pe care nu-l vom cunoaște cu adevărat niciodată,
fiind ocupat cu mersul Zilelor rătăcite,
în gara propriilor Iluzii ale Vieții.

22) Crimă existențială

Verbe aruncate-n focurile iadului,
spre a nu se mai culca,
pe spinările subiectelor,
ce duc pașii tulburi ai unor fraze,
pe câmpiile elizee ale sentimentelor,
ce par a nu se fi născut niciodată,
din mocirla respirației unei Conștiințe,
pândită de către discriminarea Paradisului,
pentru a fi violată,
cu plăcerile tuturor posibilităților Firii,
ca mai apoi,
aruncată înapoi în Infern,
pe motiv de viză divină,
prin porțile ce altfel rămân,
mereu închise cu strășnicie,
de Crima existențială,
ce aparține,
Ierarhiei Adevărului Absolut al Minciunii.

23) Trotuarele școlilor

Divinitatea crimei existențiale,
prin care am fost marcați,
cu fierul roșu al Păcatului Originar,
se numește Morală,
ale cărei vicii,
se culcă numai în patul Onoarei,
unor Ani,
pe care i-am văzut cu toții,
cum corup Istoriile tinere,
pentru a fi violate,
cu cruzime demonică,
în bordelurile Minciunii,
ca mai apoi să bată trotuarele școlilor,
unde Conștiințele sunt învățate,
să mintă cât mai frumos.

24) Campanie electorală

Pomenile electorale ale Timpului,
au fost de data aceasta,
 date sub formă de Ani întregi,
 plini de intrigi,
remușcări și vorbe ce-și arată goliciunea,
excitând gloata Deșertăciunilor,
ce-au votat Absurdul până la ultimele lor suflări,
tâmpe şi frivole,
de țațe care-și duc traiul,
pe tarabele ponosite ale Conștiințelor,
unde se vând pe mai nimic,
iubiri carnale sau spirituale,
de-a valma,
la un loc.

25) Osânda Simțurilor

Ritualurile de împerechere,
ale Zilelor deșasrte,
cu Nopțile insomniace ale coșmarurilor existențiale,
au început în lacrimile stelelor căzătoare,
ale unui Univers corupt și cinic,
cu Păcatele noastre originare,
gata oricând să intervină,
la Marele Creator şi Unic Întâmplător,
dacă nu ne plătim,
Osânda Simțurilor ce ne-a fost impusă,
prin Clipele dezgolite de eternități,
la porțile unor Iluzii ale Vieții,
care ne păzesc disperarea cu străşnicie,
pentru a nu evada din Infernul creat cu mărinimie,
de cei care ne doresc,
sclavii propriilor noastre aspirații,
de progres și prosperitate.

26) Agonia unei Deșertăciuni

Flori de cer dăruite,
din sânul păpădiilor de nori,
ne cad în părul Clipelor,
drept parașute de simțăminte,
cu poalele trase,
spre a ne arăta picioarele voluptoase,
ale prostituției spirituale,
din târgul prăfuit a Catedralei Sufletelor,
cu altarul de smoală încinsă,
unde sunt îngropate Libertățile,
ce nu vor fi mântuite niciodată,
de nesfârșitele rugăciuni ale Neânțelesului,
care plutește prin înaltul unui senin al vorbelor goale,
prinse de sârma ghimpată a Singurătății,
unor Zâmbete împietrite,
din care își sculptează Timpul,
statuia reprezentativă a unor gratii,
în spatele cărora își închide Adevărul,
ce i-a recunoscut absurditățile,
momentelor încă nenăscute,
pe pavajul existențial al înstrăinării de sine,
unde țărâna se întrupează,
în agonia unei Deșertăciuni.

27) Gândind la Fericire

Spinii de foc din boscheții arși ai iadului,
au devenit hrana spirituală,
a Cuvintelor proaspăt întrupate,
în propozițiile sfârșitului de lume,
din privirile apocaliptice ale unui Mântuitor,
ce nu va veni niciodată să mântuiască,
Prostia.

Urechile clăpăuge ale acelor Speranței,
ce-au împuns cu răutatea lor până și Destinul,
încă mai aud firul Iluziilor Vieții,
cum le penetrează intimitatea,
legându-le de stâlpul infamiei,
pentru a fi arătate cu degetul,
cât de descreierate pot fi,
gândind la Fericire.

28) Domnișoară de onoare

Fiecare rost își are Moartea sa,
cum fiecare Viață,
rostul ei.

Nici o floare de fată mare a unui Cuvânt,
nu-ți va arăta,
ce stă în spatele,
culorilor și mirosului înțelesurilor ei,
într-o frază unde va deveni mireasa,
unui subiect,
la a căror nuntă,
va fi domnișoară de onoare,
Iluzia Vieții.

29) Carne de viperă

Piesele de șah ale Evoluției,
au fost aruncate,
în ograda spirituală a unui Cuvânt Tartor,
care ne-a învățat cum putem ucide mai perfid,
ființa din Societatea de Consum,
a cărei ultimă modă este,
să-și înfigă colții poluării,
în carnea de viperă prostituată,
reprofilată în Sacralitate,
după ce a fost frecată și frăgezită,
cât mai bine,
prin bordelurile bisericilor cazinouri,
unde se joacă la ruleta icoanelor,
sfinții părinți,
cu libidourile criminale ale Păcatelor Originale,
deosebit de crescute,
crezând că vor câștiga mereu,
potul cel mare,
Iertarea.

30) Până la Orgasm

Filele bibliilor,
au început să se decoloreze de emoție,
când au văzut,
cum sunt linse de buzele moaștelor bipede,
aflate încă în viață,
și viitoare făcătoare de minuni,
până la Orgasm,
în altarele pietruite ale Copitelor,
din ieslea cărora ne va ieși Iertarea Păcatelor,
preacinstite de toți evlavioșii,
care uită să le potcovească,
atunci când încep să se roadă,
și să nu mai poată trage căruța grea,
plină de măști meschine,
ce duce interesul religios,
către noi culmi de debusolare.

31) Venele Compromisurilor

Rădăcini de otrăvuri amare,
stau pe limbile viperelor de Cuvinte,
să muște carnea simțămintelor,
prescrise până și în legile,
din bibliile unor Istorii,
ce nu mai cred nici măcar în Destin.
până când vor deveni libere din sclavia Religiilor,
care le-au plătit existența,
pentru a deveni fetele fatale ale războaielor,
cu noi înșine,
care-și măcelăresc virginitatea,
în fața politicilor mârșave,
ale gerurilor din venele Compromisurilor,
atât de sătule,
încât au adormit cu Vorbele Goale,
în brațele obosite,
ale Viitorului.

32) Vinul Fericirii

Plante otrăvite de dezgustul clepsidrelor sparte,
devenite cioburi din păpușile de porțelan,
ale Înțelesurilor care ne-au născut Ființe,
pe pajiștile Durerilor,
unde ne sfâșiem tălpile Cuvintelor,
la măcelăria unui Destin,
ce vinde și astăzi,
pulpe de Zâmbete,
îmbătate-n vinul Fericirii,
cât se poate de proaspete,
aduse din abatorul unor Iubiri,
care au fost decapitate,
de securea Amintirilor,
ce nu mai doreau să macine Adevărul,
la moara Timpului,
unde începuseră a se sfâșia,
eternitățile Clipelor între ele,
pentru a naște Trecutul,
la maternitatea Absurdului,
din sufletul unui Viitor,
al nimănui.

33) Matroana Morții

Fiecare suflare își are scorbura sângelui,
ce țâșnește din peșterile reci și pline de igrasie,
ale Străinului din angoasa Fericirii,
născută pentru a muri,
în brațele vânjoase și pline de cicatrice morale,
ale Prostituției Sociale,
unde plata se face în avans de la Nașterea,
ce a devenit Matroana Morții,
până când mădularele simțurilor Vieții,
le-au arătat fetelor de Cuvinte,
cine este cu adevărat învingătorul,
în ierarhia cimitirelor,
unde ne-am îngropat,
pentru totdeauna,
Adevărurile nesuferite din noi înșine,
în ale căror angoase,
ne înoată Privirile excitate,
ale Societăților de Consumat,
Iluzii ale Vieții.

34) Dincolo de Minciună

Și-au început tăriile cerului Zilelor,
să fulgere din inimi,
ca să se lege-n părul izgonit,
de cozile împletite,
ale Vieților ce-și caută calea,
șerpuind printre viperele înflăcărate,
ale Piețelor cu amănuntul de Incertitudini,
care ne vând angoase și otrăvuri,
de fiecare dată când vrem,
să ne realizăm nașterile propriilor Pasiuni,
într-o lume a Morții,
care ne-a fost mireasa Adevărului Absolut,
la cununia cu cimitirele nelegiuite ale Amintirilor,
ce au divorțat de Existență,
odată cu Uitarea care ne-a devenit sângele Orgoliilor,
unor atmosfere din roțile cauciucurilor de Cuvinte,
care s-au spart definitiv,
pe autostrada Destinelor ucigașe,
ale Speranțelor,
ce vroiau să ajungă,
dincolo de Minciună.

35) Furtuni amăgitoare

Visele crețe,
și-au pus părul sentimentelor,
pe plăci de Vorbe-n Vânt,
pentru a-l îndrepta atât de mult,
încât să devină nepăsător,
la benzile de circulație ale Frazelor,
care unesc liniile despărțitoare dintre sensuri,
pentru a fi,
la viteza optimă de înțelegere,
ale unor uși ale căror deschidere,
se face doar pe partea Zâmbetelor,
unde nu mai pot patina roțile cerului,
care ne-au învârtit norii Vieții,
într-atât,
încât nici o ploaie de foc,
pare că nu ne va mai uda Deșertul,
inimilor pustiite din oceanul Destinului,
de furtunile amăgitoare ale Dorințelor,
prinse în malștinile unui Noroc chior,
al Morții.

36) Hipodrom de Cuvinte

La hipodromul de Cuvinte,
nici un cal al Patimilor,
nu a mai ieșit câștigător,
de când Viciile și-au pus lacăte de plumb la gură,
atunci când întrec măsura,
cauțiunilor date de Moarte.

Toți armăsarii sclavilor de Vise,
sunt antrenați special,
pentru a jubila atunci,
când coșurile abundenței sărăciei,
din sufletele noastre,
devin epave de lux,
pe mările obrăzniciei,
din cortinele de Iluzii ale Vieții,
pe care le tragem,
de fiecare dată când Moartea,
devine,
Stăpână.

37) Proprii copii

Osii de ceară,
ne învârt Trecutul,
spânzurat de tocul ușii Simțămintelor,
care ne ard Privirile,
gata să se asfixieze,
de fumul dens și orbitor al lacătelor,
ce ne-au izbăvit de Păcatele Originare,
ale ciobanilor ale căror oi,
nu mai cred în mulsul zilnic,
pentru brânza cea de toate zilele a Deșertăciunii,
din care ne tăiem calvarul Cadavrelor de a exista,
pe scena bătătorită a Iluziilor Vieții,
unde ne priponim Trecutul,
pe care vrem să-l vindem Viitorului,
pe banii îngăduinței,
covoarelor de ifose,
ale unui Alfabet,
care nu și-a pus totate litrele,
listelor de vechituri și ponoase,
 la vânzare,
nici măcar acum,
în ospiciul de Clipe ale Vieților noastre,
atât de debusolate,
încât și-au amuțit Amintirile,
legate de crucile de Vise,
ale cavourilor unor suflete,
deznădăjduite,
din inimile bătute ale sorților noștri,
în laptele acru de sfârșitde lume,
ce nu va mai naște noi Crezuri,
niciodată,

indiferent de sfârcurile Orizonturilor,
care le-ar fi dorit,
proprii copii.

38) Visul Nimănui

Nu cred în caii ale căror potcoave,
devin frunțile de cremene ale Viitorului,
cu care ne distrăm,
lovindu-le unele de altele,
și văzând scânteile Luminii Divine,
roase de remușcările unui Trecut,
care ne-a invadat cu flăcări de Promisiuni,
Fierăria materintăților,
unde frâurile unor Vse,
au devenit coamele cailor liberi,
ai unor Conștiințe,
pe care nici o balegă a Absurdului existențial,
nu o mai poate exploata,
cu limbile de aluat,
alprăjiturelelor din bordelurile de Realități,
răvășite și frământate din carnea unor Răsărituri,
care și-au spus rugăciunea Nopților,
mai demult decât Vremea,
ce nu dorește niciodată să poată muri,
la tălpile nespălate ale icoanelor,
unor vagabonzi de sfinți,
ce-și fac veacul prin venele nespălate,
ale unor suflete,
înecate-n Visul Nimănui.

39) Coronițe de fân

Trenuri de vise fără locomotive,
zdrobesc liniile ferate ale Morții,
ce-a ruginit,
 înVrbele Goale ale Pașilor,
încă de când ne hrăneam,
cu vraja unor săruturi ale Cuvintelor,
care ne-au întrupat,
Cimitirele de Patimi,
pe care Viciile le-au înhumat,
în sufletele Întâlnirilor cu Rătăcirea,
unde ne-am dat frâu liber,
coastelorrupte ale unor Clipe,
pe care nici un Zâmbet,
 al propriilor noastre nașteri,
nu le-a călărit vreodată,
pe hipodromul Moralei,
ierbilor de Înțelesuri,
ale căror coronițe,
ucid clăile de fân
ale Realitîții,
debusolate,
de Iluzia Vieții.

40) Fără de Altar

Strugurii fantomelor din vinurile de calitate,
se împart între Moarte și Iluziile Vieții,
unde înoată zarurile unui Dumnezeu,
al cărui must,
a devenit Adevăr Absolut,
pentru figurile de ceară,
și frigurile căsăpite ale Clipelor,
într-un abator de Momente,
căruia i s-au tăiat,
capetele nelegiuite ale Simțirii,
pentru a vedea gâturile însângerate,
și duse spre nicăieri,
spre a deveni mezelurile unei Conștiințe,
pe care nici un Zâmbet nu le mai poate înțelege,
îndrăgostindu-se de Moartea,
fără de Altar,
a Existenței.

41) Maluri

Oțetul existențial din Societatea de Consum,
care ne consumă aroma gândurilor,
a început să fiarbă,
în ceainicul de vise,
unde Zorii își fac cafeaua sentimentelor,
uneori atât de fierbinte,
încât arde buzele Pasiunilor,
ce amuțesc atunci,
când sunt scoase la tabla neagră a certitudinilor,
și puse să scrie negru pe alb,
care zebră indică trecerea,
de pe un mal pe altul,
al râului Vieții,
ce pare a veni și a merge spre nicăieri,
chiar dacă uneori,
se mai surpă în pustiul sufletelor,
cu rădăcinile Viselor cu tot,
ambele maluri,
prin care ne conștientizăm,
Existența.

42) Brațele existențiale

S-au spânzurat războaiele din inimi,
de ramura de măslin a păcii,
care nu a mai dorit să-și recunoască,
rădăcinile noduroase și înfometate de țărână,
ale Cuvântului ce nu se va mai întrupa,
în albia secată a lacrimilor,
stelelor căzătoare,
dintr-un Univers al Păcatelor Originare,
unde orice născut va muri,
orfan de brațele existențiale,
ale Adevărului Absolut,
proiectat pe masa tratativelor,
unei Religii a pierzaniei,
din sângele învolburat al Ierarhiei,
pe valurile căruia sunt duse la vale,
cunoașteri, voințe și afecțiuni.

43) Usturime

Câte calvaluri să fi măcinat Orizontul,
în lungile lui peripeții,
printre Destinele întunecate,
ale drumurilor prăfuite cu cruci,
pe care erau crucificate Simțămintele,
duse de vânturile Deznădejdii,
mai departe de noi înșine,
până în ochii întrebători,
ai Străinului din noi,
care au început să-l usture,
de la praful Creației răstignite,
fiind obligat să închidă pleoapele Adevărului Absolut,
și să rămână orbit de Lumina Divină,
prin care ar fi trebuit să percepem Lumea,
ca fiind o revelație a Lui Dumnezeu,
și nicidecum,
greșeala Sa,
atunci când a dat cu zarurile Păcatelor Originare,
în ruleta Facerii,
de la maternitatea Absurdului.

44) Prin gratiile Deșertăciunii

Valuri de priviri oculte,
lovesc aripile albe ale literelor,
ce stau să se prăbușească,
în golul etern al Hazardului,
predestinat să nască entropia unei Lumi,
cu mai multe cocoașe,
pline de Apa Vieții,
cămile ale Destinelor,
încărcate cu mirodeniile culturii,
cărate din greu în caravana Conștiinței,
pe copitele crăpate și dureroase ale Viitorului,
prin deșertul fără margini,
din ochii injectați,
prin gratiile Deșertăciunii,
cu sângele Neputinței și Angoasei,
prin care ne privim Existența,
ca fiind o Fata Morgana,
a Singurătății.

45) Eșafodul Existenței

Topoare ascuțite de întrebări,
sfârtecă carnea auzurilor,
feliind-o în bucăți de răspunsuri,
pentru a fi așezate în galantarele unei Culturi,
măcinată de mirodeniile Ierarhiilor,
care se luptă pentru ciolanul cu os,
cumpărat adineaori,
de o Istorie cam trecută,
dar destul de cochetă,
chiar dacă plină de ridurile revoluțiilor,
ce au hrănit-o cu Păcatele existențiale,
pline de torturi și regrete,
ninsă-n părul suspinelor,
de călăii unor Clipe,
ce și-ar fi dorit să nu se fi născut,
pe eșafodul Existenței.

46) Banchizele înghețate ale secretelor

Cioburi de priviri,
înțeapă tălpile Cuvintelor,
din care țâșnește sângele învolburat al Conștiinței,
gata să înțeleagă,
necesitatea Iubirii,
într-un roman al armoniei existențiale,
pe care l-a scris Dumnezeu,
atunci când a creat Singurătatea.

Pașii de dans ai Fericirii,
cad surd,
peste zăpezile cearcănelor de gânduri,
ce par a veni,
din adâncurile înnegurate din sufletele,
pe care nici un explorator al sentimentelor,
nu a reușit să le calce vreodată,
banchizele înghețate ale secretelor.

47) Toalete de politici

Atunci când stelele cad,
destinele se rup,
în foițe pentru țigări,
spre a fi fumate de Timp,
pe prispa Eternității,
fără să-și mai amintească,
că s-a stricat cuierul Existenței,
care le ținea agățate,
de mai bine de o Iubire,
pe care a conștientizat-o Dumnezeu,
motiv pentru care,
s-a hotărât să creeze Lumea,
din ce în ce mai meschină,
cu propriile sale toalete de politici,
purtate de Societatea de Consum,
la balul desăvârșit al Iluziilor Vieții.

48) Răscumpărare și revanșă

La parada carelor alegorice ale Conștiinței,
n-au mai participat și Conștientizările,
dezastrelor din pașii schilodiți ai Istoriei,
care a sosit în cârje,
să asiste la ceremonialul de deschidere,
plin de confeti făcute din gânduri de plumb,
folosit la fabricarea gloanțelor,
trase de armele letale ale conviețuirii,
unor Ierarhii,
pe care nici tancurile promisiunilor,
sau rachetele nucleare,
ale gemetelor și suspinelor,
nu le mai pot stăvili,
interesele care se scurg în șuvoaie amenințătoare,
rupând barajele prieteniilor,
torente din ce în ce mai violente sug,
până și țărâna bisericilor,
care mai existau în noi,
și din care s-ar mai fi putut întrupa,
un nou Cuvânt,
al armaghedonului existențial,
care ne-ar fi răscumpărat și revanșat,
Ființa.

49) Instrucțiuni de folosire

Urmele roților de sârmă ghimpată,
care se învârt prin inimi,
le rănesc demnitatea sentimentelor,
bolnave de tetanosul răcelii,
care le macină menirea,
pentru a fi amestecată diminețile,
în cafelele cu iz putred ale Viitorului,
ce trebuia ținut la frigider,
spre a nu se strica,
aproape că am și uitat,
de când este ținut în cămara sufletului,
unde este răcoare și întuneric,
cum de altfel scrie,
și în instrucțiunile de folosire,
din nașterile existențelor,
de la maternitatea Morții.

50) Machiaj strident

Berzele maternităților de vise,
și-au dat demisia și s-au angajat,
la morga Atitudinilor,
unde le-a crescut leafa,
cu noi cifre de Promiscuități,
fandosite și mărginite,
la a se lamenta în public,
Existenței,
ale cărei Clipe,
au devenit din ce în ce mai indiferente,
de mita primită de la Timp,
spre a se trece cu vederea,
tocmai de Eternitatea,
care nu a mai avut răbdare,
și le-a arătat obrazul,
tuturor vorbelor goale,
care se machiază strident,
cu pancarte țipătoare,
care propovăduiesc,
iubirile nemuritoare.

51) Anatomie spirituală

Anatomia spirituală existențială,
se învață la școala de vise,
unde Cunoașterea,
este sabotată de propria intuiție,
dezvelindu-și dinții tociți,
ai momentelor unor Patimi stricate,
ce-au descins în teoriile,
dictate de Iluziile Vieții,
Șanselor,
care și-au săpat singure gropile,
de Amintiri,
pe altarele mormintelor Creației,
unde candelele suferințelor,
ard necontenit,
luminând drumul,
Morții.

52) Diadema Cunoașterii

Lingouri de reziduri spirituale,
stau păzite,
în băncile de date ale Fericirii,
ispășind anii grei de ocnă,
din sufletele Singurătății,
pentru vina de a fi recfunoscut,
în fața Iluziilor Vieții,
că nu sunt strălucirea și măreția,
pe care Eternitatea le poartă,
drept colier al Adevărului Absolut,
la gâtul fără sfârșit,
al propriilor sale Clipe,
care desăvâreșesc diadema Cunoașterii,
ce se scurge încet dar sigur,
către infinitatea universală,
a Marii Contemplări.

53) Omenirea Păcatului Originar

Înjurăturile din răvașele,
 ascunse-n cadourile surpriză ale Existenței,
au născut Omenirea Păcatului Originar,
având drept sfinți părinți,
-ascunși prin icoanele șterse,
 de sărutatul moaștelor propriilor Istorii-,
pe Clipa masochistă a simțirii,
 și Spațiul sadic al răstignirilor,
pe care vor apărea bisericile de promisiuni deșarte,
răscolite de corurile amețitoare ale Conștientizărilor,
pentru care Universul,
a devenit o înșiruire de Vicii funeste,
ce stau la baza Ierarhiilor,
care conduc până și traiectoria stelelor căzătoare,
din Eternitatea Luminii Divine,
pe care am pierdut-o,
 de dinainte de naștere.

54) Zile de carton

Visele de ceară din rostirile de plumb,
ale Voinței,
se vor redesenate și turnate,
în matrițele unor Cuvinte,
ce-au călcat cândva prin sufletele Istoriilor,
îngropate în mocirla,
cimitirelor pline de Revanșe,
care preamăresc trecutul glorios al crimei,
de a gândi liber.

Zidarii compromisurilor din limbile de lemn,
construiesc Zile de carton,
cât mai semețe și impunătoare,
pentru binele Omenirii,
care va fi dusă să trăiască în ele,
fericită.

55) Trecător de doruri

Hârtii de sentimente rupte,
 trasfomate-n confeti,
sunt aruncate peste tot,
 pe strada principală a Singurătății,
unde casele momentelor,
 par a nu mai fi numerotate,
fiindu-le indiferent,
 care o precede pe cealaltă,
în privirile disperate,
 ale unui trecător de doruri,
ce abia își mai trage pașii grei,
 ai gândurilor,
peste pavajul unor regrete gri și sfidătoare,
care au amuțit când au fost apăsate,
de umbra plumbului Despărțirii,
din sângele Amintirilor.

56) Pe plita încinsă a Norocului

De ce înotăm,
în piscinele pline cu venin ale presei,
ce ne arată,
cât de frumoase sunt limbile bifurcate,
ale viperei din cotloanele sufletelor,
care ne indică în același timp,
două direcții opuse,
unde ne puteam afla cimitirele conjugale,
pe care le prețuiesc,
atât amantele cât și soțiile deopotrivă,
între tavanele plăcerilor,
ce stau să strivească,
armoniile simandicoase,
ale rujurilor de diferite nuanțe,
care păzesc buzele,
de ghearele păsărilor de pradă,
ale săruturilor,
din ce în ce mai incandescente,
pe plita încinsă a Norocului.

57) Trofeele Calităților

La recepțiile sfidătoare ale Politicilor,
au venit Valurile de promisiuni,
ce-au spart toate țărmurile bunului simț,
pe care se mai cocoțau cândva,
unele Răspunsuri,
îndopate cu neantul călăuzitor,
al Nerealizărilor,
îndoctrinate de Fericire,
să devină,
torturile ceremoniilor de înmânare,
a trofeelor unor Calități,
de care Iluziile Vieții,
sunt foarte mândre.

58) Deșerturi fără întoarcere

Cine a construit piramidele Libertăților,
lângă sfinxul otrăvitor al Dreptății?

Dar marile canioane,
ale mafiilor spirituale din biserici,
prin ale căror subterane,
curge râul financiar al nesocotelilor lumești,
care nu mai plătesc taxe de apreciere,
nimănui?

Unde ne mai sunt Adevărurile,
pustiite odată cu Conștiința,
prin deșerturile fără întoarcere,
ale Fericirii?

59) Taxă de protecție

Săniile Gândurilor,
au început să alunece,
atât de tare pe panta Depresiei,
încât Moartea le-a atras atenția,
că nu le poate primi,
fără să plătească taxa de protecție,
datorată Iluziilor Vieții,
care au corupt-o până și pe ea,
în cimitirul unor Speranțe,
unde-și are palatul suspinelor,
la întreținerea căruia trebuie să plătească,
o grămadă de Clipe,
extrem de scumpe la vedere,
ale căror suflete,
nu vor mai aparține,
nici unei eternități,
a Iubirii.

60) Minciuna mult visată

Muzeele figurilor de ceară,
ale Fericirii,
au început să se topească,
pe arșița unor Cuvinte,
ce n-au reușit să înțeleagă,
motivele pentru care îmbrăcămintea viselor,
era făcută,
dintr-o țesătură de paianjen,
al unor Realități,
care lega de stâlpul infamiei,
Privirile pierdute ale exponatelor,
din ceștile de cafea ale Existenței,
în zațul cărora,
Viitorul începuse să-i ghicească,
Adevărului,
de câte momente va mai avea nevoie,
până când își va întâlni,
Minciuna mult visată,
pe care să o ia de soție,
la masa Dreptății,
din parcul libertăților de opinie.

61) Noi înșine

Labirinturi de verbe,
înroșite-n focurile voințelor,
ne însănătoșesc liniștea abisală,
a Trecutului marilor tăceri,
din noi înșine.

Ferecați în lanțurile înzorzonate,
ale artei creației,
unui Dumnezeu excentric,
care nu se pictează niciodată,
în tablourile Existenței,
dar pe care le semnează,
cu fulgerele furtunilor din Priviri,
sau cu războaiele Viciilor,
am devenit,
ateii credinciosi ai bisericilor ateiste,
unde mântuitorul,
este Străinul din noi.

62) Blaturi pe stadion

Câte mingi și blaturi învârtite,
să fi adunat Atoateștiutorul,
în cugetul său,
până când a decretat,
că va învinge echipa sa favorită,
din bisericile Gândurilor Sale,
pe stadionul unde se va întrupa Cuvântul,
trimis să sfâșie carnea searbădă,
a Clipelor nevinovate,
dar gata de a fi violate,
de fiecare suflet născut sau nenăscut?

La care porți ale cerului,
a îndemnat îngerii înaintași să tragă,
pasând balonul rotund al Păcatelor de la unul la altul,
dând gol întregii Creații,
fiind în stare să zguduie întreaga lume,
cu șuturile lor atât de simandicoase,
încât a ajuns omenirea,
să înțeleagă ce înseamnă agonia durerii,
nonsensul existențial,
și umanismul călcat în picioare,
de pancartele slinoase,
care se perindă prin fața Corupției?

63) Câinii Zilelor fără stăpân

Zodiile fecioarelor prostituate,
au mai donat câteva Clipe,
unor suflete părăsite,
în conclavul Singurătății,
și oferite spre vânzare Morții.

Câinii zilelor fără stăpân,
roiesc pe străzile Deșertăciunii,
nereușind să muște,
nici măcar o amărâtă de urmă,
pe care o călcaseră un Destin părăsit.

Cuștile pustii ale Labirinturilor,
încă-și așteaptă,
oaspeții norilor patrupezi,
care să latre la cerul inimii goale,
ce încă nu a reușit să-și îmbrace,
Însingurarea.

64) Se visa eternitate

Florile de gheață,
din ferestrele fără soț ale Zâmbetelor,
încremenite-n gerul pustiurilor,
din amorțeala târgului de carne vegetativă,
din galaxia unei Iubiri,
au început să se topească,
semn că primăvara Iluziilor Vieții,
este pe aproape.

Jardinierele de Întâlniri,
sunt udate sistematic,
cu gradele stelare ale unui Alcool,
pe ale cărui epoleți,
s-au dus demult,
urmele de ruj ale buzelor unei Clipe,
ce se visa Eternitate.

65) Pe plaja arsă

Zidurile Zădărniciilor,
au devenit vedete,
pe plaja arsă de invidii,
a noilor proiecte de sistematizare,
a Simțirilor,
care simt că vor să se sinucidă,
din cauza violării dreptului la initmitate,
de către Speranță.

Vânzătorii ambulanți ai Promisiunilor,
bântuie ostentativ pe nisipul clepsidrelor sparte,
ale sufletelor care nu mai sunt,
tăindu-și tălpile lăcomiei,
cu cioburile izgonite de Timp,
din Clipele pierdute,
în cimitirul fabricilor de rădăcini,
ale noilor vlăstari,
ai Deșertăciunii.

66) Eternități alcoolice

La magazinul de ocazii speciale,
 se zvonește că s-ar aduce,
 cutii întregi de eternități alcoolice,
cu stele bahice,
 din cele mai îndepărtate galaxii,
 ale Delilurilor,
unde nici Lumina Divină,
 nu are destulă viteză ca să ajungă,
motiv pentru care,
a început să fie luată în derizoriu,
blamată, ignorată și concediată,
din înalta funcție de Conștiință,
ce aparține acum unui Paradis,
unde lanțul trofic,
începe și se termină,
la Crâșma Iluziilor Vieții.

67) Limuzine strălucitoare

Penele vulturilor pleșuvi ai Dorinței,
au devenit rarități în ghearele Patimilor,
sufocate de rugina unor Ani,
pe care nu i-a mai vopsit nimeni,
în fabricile falimentare ale Amintirilor,
unde cunduce o amărâtă de Dreptate,
ce trebuie să dea de lucru tuturor Libertăților,
ce au opinii separate,
la fiecare ședință de Destin,
a Societății de Consum Existențe,
unde Virginitățile,
nu mai sunt demult la modă,
fiind înlocuite,
cu poșetele unor Trăiri prostituate și vulgare,
sau cu limuzinele strălucitoare ale Viciilor.

68) Din sufletul unui Viitor

Rația de Cuvinte pare că s-a terminat,
în dominoul de mocirlă al Sentimentelor.

Nici măcar o fărâmă de aripă a unei Idei,
nu mai plutește,
pe cerul unei povești de dragoste,
dintre Dumnezeu și enoriașii,
Marii Sale Contemplării Universale,
din care au țâșnit,
undeva-cândva,
vulcanii ce păreau de nestins,
ai unei Conștiințe,
care a devenit azi,
lava pietrificată a desfrâurilor,
biblicelor Sodoma și Gomora,
din sufletul unui Viitor,
ce pare a nu mai aparține,
nimănui.

69) Traversare pe roșu

Văd o Amintire nefardată,
care duce coșuri de petale ofilite,
formate din norii unor Destine,
pe cerul pătat de griji,
ai unei Existențe,
ce a traversat zebra binelui și a răului,
de la semaforul Împlinirii,
pe roşu,
fiind atât de lovită,
de roțile învârtite în cerc,
ale unei Morți,
încât nu a mai apucat culoarea verde,
a Iubirii,
care să o învigoreze,
cu florile proaspete ale Fericirii,
ce-ar fi putut fi aduse,
de norii care se evaporaseră,
mai demult decât toate Vremurile,
cinstite sau necinstite,
violate sau sugrumate,
de Iluziile Vieții,
la un loc.

70) Bisericile instinctelor primare

Lanțurile Gândurilor,
sunt legate cu lacătele Amintirilor,
de crucea al cărei mântuitor,
ar fi trebuit sculptat,
în sângele care ne-a mai rămas de scurs,
pe toaleta unei Fericiri,
ce mereu trage Apa Vieții peste noi,
neputând să ne privească,
în ochii Luminii Divine,
așa de nespălați de Păcatele Originare,
precum ne sunt și Clipele,
în ale căror eternități,
ne-am place să intrăm,
dar ne e teamă de Moarte,
chiar și atunci,
când bisericile instinctelor primare,
ni se dărâmă,
fiind construite în locul lor,
închisori ultramodrne de Vicii,
pe care le putem considera,
o însănătoșire a Societății de Consumat,
ani grei de izbeliște amară.

71) Zile prin buzunare

E așa caniculă pe strada Regretelor,
încât nu vezi nici țipenie de Clipă,
care să treacă,
pe trotuarele sale înguste și roase,
de ploile de foc,
ale atâtor Gânduri,
care s-au așternut,
la picioarele unor Amintiri,
udându-le,
cu flăcările lor sentimentale,
pe rugul unui Destin,
angajat ca și grataragiu,
la crâșma prostituată a unei Iubiri,
care vinde diverse produse,
făurite pe gărătarele Simțirii,
cum ar fi mici de zâmbete,
fleici de cărnuri ale plăcerilor,
înroșite-n sângele apatic al Viselor,
tuturor clienților,
cum ar fi Anii,
care mai au ceva Zile prin buzunare.

72) Marfă falsificată de contrabandă

A fost prinsă Existența,
în flagrant delict,
când tocmai înșela la cântar Realitatea,
folosind greutățile măsluite,
ale Iluziilor Vieții.

S-au adunat Zilele ca la urs,
privind cum îi este confiscată,
marfa sufletelor noastre,
nu numai de contrabandă,
dar și falsificată,
pe care a primit-o de la Dumnezeul,
care se săturase,
de costul prea ridicat,
al întreținerii Societății de Consum.

73) La zi de sărbătoare

Sărbătorile sunt pasiunile Zilelor,
care-și petrec Apusurile,
în eternitatea unor Clipe,
ale Fericirii,
împodobite cu fastul regăsirii de sine,
ale aripilor plecate mai demult decât Timpul,
în ținuturile fără de întoarcere ale Morții,
unde mai zboară și acum în sufletele îngerilor de Cuvinte,
care au întrupat Simțămintele,
unor Istorii ale redescoperirii Sinelui Sacru,
al Adevărului Absolut,
care ne-a vegheat,
în toți acești ani ai deznădejdii,
spre a deveni,
date de naștere,
a crucilor din cimitirele,
enciclopediilor durerii.

74) Pâine terfelită

Când toaletele publice ale Viselor fac rating,
în piețele Zilelor nehotărâte,
ce-ar vrea să cumpere Vieți,
la preț de speculă,
atunci și altarele televiziunilor,
aprind candelele blasfemiilor,
și-și pun poalele-n cap,
chiar în fața enoriașilor,
care se roagă cu poftă,
la picioarele dezgolite de conținut,
ale Minților,
a căror pași,
nici măcar urme,
nu sunt capabile să imprime,
unei Istorii orfane,
ce a ajuns să doarmă,
pe străzile reci ale Conștiințelor,
pierdute prin bordelurile Simțămintelor,
unde se desfată în voie,
cu virginitatea unor Cuvinte,
rupte din pâinea terfelită,
a Pornografiei.

75) Copitele Dorințelor

Lopeți vesele de Credințe,
rup carnea pământului care ne-a întrupat,
în feliile cărămizilor lozincare,
ce sunt așternute la baza soclului,
Societății de Consumat Iluzii ale Vieții,
pentru a construi târgul de vite umane,
unde vom găsi de acum înainte,
toate sortimentele de mezelărie ale Fericirii,
care se va vinde și la bucată,
nu numai la gramaj,
de către Deșertăciuni,
printre copitele unor Dorințe,
care o vor consuma,
plătind-o cu potcoavele Norocului,
care i-au mai rămas,
prin buzunarele Patimilor.

76) Întunecimi de feline

La balul stelelor a sosit Timpul,
acompaniat de ochii,
râurilor învolburate ale Destinelor,
ce sclipesc în întunecimile de feline,
stând la pândă prin colțurile Universului,
cu ghearele gata să prindă,
păsările nehotărâte ale Privirilor,
ce par a zbura,
către orizontul unei relații sentimentale,
cu eterna Migrație,
a ploilor de foc,
care ne spală inimile,
întunericului din noi,
ce încă mai ciripește,
Depresiei și Morții.

77) La raclele Moaștelor

Candele primăvăratice ale Morții,
prevestesc agoniile unor Zile destrăbălate,
care s-au cocoțat,
pe tavanele bisericilor unor Moaște,
strivindu-le respirațiile morbide,
devenind candelabrele de vise,
ale carelor funebre,
de dincolo de buzele,
reci și umede de plăcere,
ce sărută și ling,
Speranțe îndoliate,
de pe raclele pline de aur,
ale Sărăciei cu Duhul,
ascunsă în cugetele noastre,
care le ascund,
Adevărurile Absolute,
despre lemnul din limbile,
cu care le-a fost confecționat,
sicriul.

78) Zodia rechinului

Toți papagalii Vremurilor,
se îndeasă la tarabele de Iluzii ale Vieții,
să cumpere sau să vândă,
cea mai căutată marfă,
cu nume de Fericire.

Unii stau în Piața Deșertăciunilor,
încă de cu noaptea din sufletele lor,
etalându-și aripile zâmbetelor,
colorate la fel de strident,
pre cum e mulțimea de gheare,
ale vicistitudinilor unei Lumi,
care sunt gata să sfârtece,
orice Destin,
care nu s-a născut,
în zodia rechinului.

79) Fețe descărnate de Adevăr

Fecioare de Clipe bătrâne,
din bordelurile neșansei,
strâng la ciorap,
inimi de taur,
pentru a fi folosite,
în paturile plăcerilor lumești,
ale Existenței,
ce petrece alături de Destin,
ca să le înmormânteze mai apoi,
în cimitirele îngrozite,
de suspinele,
vitelor înăbușite,
în sicriele de speranțe,
care încă mai clocotesc,
din spatele grajdurilor de amintiri,
asemeni fețelor descărnate de Adevăr,
înmuiate în laptele matern,
al Iluziilor Vieții.

80) Întrebare retorică

Zidării spirituale,
ce nu mai acoperă demult,
cărămizile adevăratului sens al Existenței,
se aștern la picioarele paralizate,
ale unei mântuiri,
ce pare uitată pentru totdeauna,
de către obștea de călugări ai deșertăciunilor,
unei Clipe,
din eternitatea căreia am fost zămisliți,
spre a deveni un Trecut,
al unui Adevăr,
pe care Iluziile Vieții noastre,
nu-l vor înțelege niciodată.

Mă întreb retoric,
de ce toate acestea?

81) Praful obedienței

Caravanele de colți ai norilor,
sfâșie carnea pământului,
din ghivecele Conștiinței,
puse la lumina amurgului,
spre a încolți pacea sfidătoare a războaielor,
vândute ca monedă de schimb,
porților ferecate ale inocenței,
unei lumi a compromisurilor.

Străji înecate-n praful obedienței,
păzesc trandafirii țepilor,
din pașii cumpenelor,
fără fântâni,
din care să se mai poată bea,
apa Iluziilor Vieții,
ce clocotește în sângele unui cer,
al întunericului din simțurile,
cimitirelor de vise.

82) Cimitire de conștiințe

Lame de ras prăpăstii,
taie carnea farmecelor,
din care ne hrănim corbii gunoieri,
ai morții dorurilor,
plecate-n pustiurile ființei,
să mai moară puțin,
din ochii fericirilor,
obsecne și vulgare,
vopsite strident,
pe ochii înlăcrimați,
ai râurilor Existenței,
din care izvorăsc lumânările pierderilor,
ce vor pluti la vale,
împlinindu-ne destinele,
din care ne tragem suflarea,
pe drumul către cimitirele de conștiințe.

83) Cămașa murdară a Lui Dumnezeu

Vorbe înțepenite-n ușile zăvorâte ale Cunoașterii,
își așteaptă spânzurătoarea libertăților,
de a încerca să gândească,
folosind Adevărul Absolut,
din care,
 cândva,
 Dumnezeu și-a făurit,
 Cămașa Eternității,
pe care a aruncat-o la scurt timp,
în coșul de haine murdare al Universului,
lăsându-ne pe noi să o spălăm,
cu lacrimile uscate și reci ale Existenței.

Am dus-o la vâltoarea de la începutul Creației,
aruncând-o în valurile Cuvântului Facerii,
din care ne-am întrupat Conștiința,
dar acesta a aruncat,
 Cămașa Eternității Lui Dumnezeu,
pe malurile pline de mocirlă ale Iluziilor Vieții,
spunându-ne că este prea murdară,
că strică echilibrul ecologic al Perfecțiunii,
îndrumându-ne către izvorul Prostiei,
unde se mai spală și azi,
prin apele tulburi ale bisericilor.

84) Noi sau Dumnezeu?

Vracii șerpilor veninoși ai Democrației,
și-au scos săgețile deznădăjduite,
de luptele dintre,
binele prea rău și răul mult prea bine,
ale orgasmelor pe care la posedă banii,
atunci când sunt fericiți,
în buzunarele Viciilor pătimașe,
ale Societății de Consum Cadavre Politice,
expuse pe galantarele parlamentului,
rușinii de a ne putea numi ființe.

Dacă suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu,
cine ar trebui să refuze acest crez,
care-I făurește Creatorului o față monstruoasă,
de sadic mincinos și pervers?

Noi sau Dumnezeu?

85) Glaciațiune

Șoarecii zâmbetelor înghețate,
rod privirile descompuse ale străzilor,
pustii de Cuvinte,
trase de caii înzorzonați ai amintirilor,
la treptele cu ierarhii trecute ale unor Istorii,
ce vor să le ia drept calești de vază,
pentru a fi duse,
pe coperțile unor riduri,
prin care încă mai curge sângele fierbinte,
al săbiilor care ne-au tăiat inima Creației,
spre a fi servită cu garnitură de gheață,
Viitorului obez al marii glaciațiuni sentimentale,
din societățile formate,
numai din indivizii anonimi ai simțirilor,
ce nu vor putea iubi niciodată,
sub mantia Adevărului Absolut.

86) Orfane de Dumnezeu

Furci caudine,
 întorc fânul monedelor rătăcite,
pe fundul fântânii aducătoare de noroc,
unei stăpâniri a nimănui,
unde privirile agere și hulpave ale delațiunii,
crede că le vor fura,
 în noaptea cuțitelor cerșite,
 de ordinea şi disciplina Morții,
care ciopârțește feliile de suflete,
pentru a fi aruncate în groapa cu lei,
din parlamentul fărădelegilor,
Societății bolnave,
de cutremurele bancar financiare,
 ale sentimentelor,
orfane de Dumnezeu.

87) Piramida Absurdului

Pădurile viselor,
tăiate de buldozerele temerilor,
încă mai cred,
în trunchiurile unor amintiri purtate,
spre porturile terminale ale Renașterilor,
ruinate de stihiile certurilor,
unei naturi umane,
atât de datornice Păcatului Originar,
încât a ajuns să-și pâjolescă,
propriile grătare de fărădelegi,
pe care încă mai sfârâiau,
carnea unor cuvinte obscene,
servite la loc de cinste,
în maternitățile simțirilor,
doar pentru a ajunge,
în vârful piramidei Absurdului,
pentru care ne-am creat,
Lumea Deșertăciunii.

88) Prin sex

Credința sexului o artă?,
care ar trebui să desăvârșească,
Lumea păcatului Originar
și nicidecum sexul gândirii,
unei credințe a nume.

Fericirea lipsită de sex și cunoaștere a născut Infernul.

Prin sex Existența,
își desăvârșește importanța conștientizării.

Altarul pentru care sexul este o deșertăciune,
se numește biserica infernului din noi.

89) Trecut știrb

Corăbii faraonice de plăceri,
plutesc pe apele învolburate ale Apocalipsei,
unde flăcările depresiilor surghiunite ale Gândurilor,
se răscolesc din când în când,
aprinzând focul sacru de început de Creație,
care mai arde în venele ființelor,
pentru a le prăji Viitorul,
într-atât de mult,
încât să poată fi mestecat fără griji,
de Trecutul știrb și obedient,
față de Eternitatea,
care i-a găsit azil de domicliu,
tocmai în Iluziile Vieților noastre,
provenite,
din greșelile unui Dumnezeu,
care pare că și-a părăsit,
până și Cuvântul Primordial.

90) Fraza Fericirii

Târnăcoapele iscoditoare ale incertitudinilor,
sapă cât mai adânc în țărâna privirilor,
descoperind întâmplător,
aripile descompuse ale unui sentiment,
care la vremea lui,
a făcut furori în arta seducției,
din bordelurile Moralei,
practicată de Religiile monogame,
ale Dezinteresului,
ascuns în scorburile unor virgule,
care nici acum după atâta amar de timp,
nu sunt convinse,
să lase ceva cu adevărat,
după umbra lor,
în fraza pompoasă a Fericirii.

91) Mârșăvii

Vreascuri de libertăți,
 sunt vândute popoarelor,
 pentru încălzirea pe timpul ienrii,
a unor Adevăruri,
 ce nu pot reflecta niciodată Minciuna,
fiind tocmai ele,
sinele ei.

Mârșăvii de duzină,
plutesc pe apele slinoase ale politicilor,
transportând Destine,
spre locurile de muncă ale Morții.

92) Sexul imposturii

Zilele cleptomane,
ale naturii privirilor de ceară,
care se topesc amăgite,
după vreun colecționar de nimicuri,
care-și amanetaseră ceasul orgoliilor,
fiind mort de foamea unui sex al imposturii,
cu Clipa.

Rucsace de vicii,
grele și apăsătoare,
sunt cărate pe spatele Regretelor,
pe drumul chinuitor al Compromisurilor,
către regăsirea de sine,
ce refuză să se arate,
din colbul rătăcitor al Neșansei.

93) Cuie de mântuitor

La mica publicitate,
se vând,
cuie de mântuitor,
la suprapreț,
pentru a fi folosite,
la răstignirea Amintirilor,
sau potcoave pentru neliniștile și agitațiile,
insomniace,
care au de cărat,
atâtea și atâtea nopți în spate,
cu copitele cailor dorului,
pline de sângele amar al singurătății.

Am mai găsit o cruce,
veche de când e omenirea,
bună de purtat către cimitirele Împlinirilor,
pe muntele Deșertăciunii,
dar nu-i găsesc prețul,
o săgeată î-mi indică să întorc fila inimii,
oh, da!,
l-am găsit,
este propria mea viață.

94) Economie

Roțile zodiilor au început să scârțâie,
de când n-au mai fost unse,
cu seul norocului,
iar Carul Mare al afacerilor,
s-a răsturnat,
tocmai în fața pompelor funebre,
dând cu oiștea creșterilor economice,
într-o coroana mortuară,
pe care scria,
ceva cu:
- "tristă aducere aminte,
dragă Economie,
nu te vom uita niciodată".

Au mai rămas,
doar câinii vagabonzi,
ai fondurilor financiare,
care urlă prelung,
sinsitru,
a moarte.

95) Se cântă-n frunză

Frunzele au devenit,
instrumentul principal al economiilor,
orchestrelor simfonice ale Hoției.

Când e vorba de salariile Trăirilor ,
se cântă-n frunză,
de creșterile indicatorilor economici,
ai Viselor,
se cântă-n frunză,
până și de pensiile Zădărniciei,
se cântă-n frunză.

De aceea parlamentul fărădelegilor,
a ordonat o nouă lege,
privind fondul forestier al Simțirilor,
din Străinul ascuns în ungherele sufletelor,
și anume:
-„să nu se mai taie din arborii Speranțelor și ai Sentimentelor”,
de teamă,
că nu vor mai fi frunze,
la care să se cânte,
aiurea.

96) Șeile slinoase

Ce aglomerație de garduri în zâmbete,
este pe strada Pustiului,
din deșertul vorbelor fără soț,
divorțate la amiaza neînțelegerilor,
unde caii promisiunilor,
abia-și cară hamurile grele,
cu ani încrustate-n ochelarii de la căpăstru,
prin care și-au văzut cununiile în roz,
până când le-au fost scoase,
curelele groase,
care-i țintuiau locului,
alături de biciul legilor civile,
sau șeile slinoase,
ale derizoriului devenit banal,
pe care se așezau căsniciile,
spre a fi cărate,
de animalele de povară ale Absurdului,
până departe-n Nonsens.

97) La ora de Apocalipsă

Este repetiție la ora de Apocalipsă,
unde Clipele învață,
cum să se ferească,
de dărâmăturile plăcerilor carnale,
cum să îndepărteze molozul Viciilor,
de pe corpurile în descompunere ale Patimilor,
sau să salveze strigătele mute ale Conștiinței,
dintr-o explozie de Iubire,
necondiționată a unui aproape,
devenit legendă și religie,
cu nume de Dumnezeu.

Cu toate sunt scoase pe rând,
la tabla neagră am Morții,
spre a fi examinate,
dar nici una dintre ele,
nu s-a mai întors în banca Eternității,
ceea ce înseamnă,
că și-au însușit pe deplin,
lecția distrugătoare a Apocalipsei.

98) Deșertăciuni democratice

A trebuit să chem frigotehnistul,
specializat în Conștiințe și alte aparate,
de aer condiționat legislativ,
pentru a reporni congelatorul,
unor legi atât de incendiare,
încât aprind străzile de Întrebări,
în care ni se pârjolesc ifosele,
de a avea un parlament curat,
al Deșertăciunilor democratice.

Doar afișele electorale,
cu priviri sobre dar imploratoare,
mai moțăie,
pe scaunele pustii ale Iluziilor Vieții,
somnul unei rațiuni vulgare și isterice,
cu vise,
despre cum se poate prosti un popor.

99) Balegă dumnezeiască de cal

Oare de ce Dumnezeu a purtat ochelari de cal când a creat această Lume?

Vroia să devină o cabalină,
care să tragă caleașca societăților,
prin mocirla Timpului,
visând că nechează verseturi,
din biblii pierdute,
pe câmpurile de luptă,
ale sângelui criminal,
ce țâșnește din gâtlejurile hulpave ale industriilor
înfometate de carne de tun?

Poate visa la ieslea mântuitoare,
de unde să poată rumega în voie,
fânul Istoriilor,
în timp ce înalții prelați,
să-I curețe balega Lui dumnezeiască,
cu nume de preafericită sau preasfântă,
Balegă,
pusă în fruntea obștilor de credincioși,
în ale îngrășământului dogmatic,
aruncat pe câmpurile absurdului și îndobitocirii,
pe care să crească,
noi vlăstare și mai dogmatice,
în arta balegilor.

100) Sângele aroganței și compromisurilor

Zornăit de tinichele,
închisori spirituale,
gratii de strigăte mute,
se reflectă,
pe fețele groase și hulpave ale Iluziilor Vieții,
ce vor să devoreze,
spiritualitatea deșănțată și fadă a Miracolelor,
unei Existențe,
ce nu mai are răbdare până la pensie,
într-atât de mult,
a reușit Omenirea,
să-i inspire Fericirea,
de a fi liberă,
printre stelele gradaților,
de interese dumnezeiești și funciare,
din împărăția războaielor,
pline de sângele aroganței și compromisurilor,
cu noi înșine,
înecați în oceanul fără de țărmuri,
al Absurdului.

101) Dobânzile bancare ale Morții

Cântare de viermi în lipsuri de mătase,
sparg casele de amanet ale Firii,
lampioane de vise cerșite,
la picioarele potentaților,
asudate de răceala tronurilor,
încă ne mai licăresc așteptările.

Cleveteli lacustre,
se îneacă-n lacrimile ploilor de foc,
care ne incendiază bolta cerului din priviri,
insecte jalnice sfidează legile,
sugându-le până și ultima picătură,
din sângele datornic pe vecie,
dobânzilor bancare ale Morții.

102) Lupi sfâșiați

Lumânări de cretă,
scriu povești pe tabla neagră a cerului,
cu răni adânci de gheare dezlănțuite,
în carnea Viselor,
din sufletele întunecate ale Iluziilor Vieții.

Vânătorii de capete ai Logicii,
își etalează trofeele,
pe spatele codurilor penale și civile,
ale crimei și neșansei,
de a ne fi născut lupi,
care se sfâșie,
între zorii absurdului și apusurile foamei,
Nonsensului existențial.

103) Totul sau nimic

Retorica gusturilor existențiale,
a născut omul modern al cavernelor,
care îmbină utilul,
datului cu ghioaga dorințelor de parvenire,
în capul ilustru al stupizeniei milenare,
cu plăcutul,
de a ascede într-o ierarhie unde valoarea,
este cu atât mai pronunțată,
cu cât lipsește cu desăvârșire,
pe harta unor principii ale celui mai puternic,
în arta îndobitocirii,
care bineînțeles că ia totul,
în numele Moralei,
sau nimic,
în cel al Adevărului.

104) Foamea ca adevăr

A fi retrograd,
nu înseamnă a coborî în grad,
ci mai ales,
a-ți așeza stelele căzătoare,
pe epoleții unși de moarte,
ca să alunece cât mai bine,
pe gâtul propovăduitei Fericiri,
născută spre a fi mereu înecată,
cu promisiunile Existenței,
pe câmpurile de luptă amare,
ale unui sânge,
ce încă mai crede în miracole,
și ale unei burți,
pentru care unicul adevăr este Foamea.

105) Din stomacul rațiunii

Șansa a devenit o natură a neșansei,
într-o lume,
unde țărâna nu mai întrupează Cuvântul ci Tăcerea.

Spasmele Absurdului nu pot fi privite cu remușcări,
printre colții de fiară ai Nonsensului existențial.

Ca ceasurile să aparțină orelor pe care le indică,
este nevoie de limbi,
indiferent că sunt de lemn,
de lins sau de comunicat,
prea plinul sau prea golul,
din stomacul rațiunii.

106) Capăt de cruce

Genunchii sunt înainte de toate,
creierul Societății de Consumat Vieți.

Cine nu stă în genunchi,
mai primește strachina primitivă a meritelor?

Până și Mântuitorul,
dacă nu stă în poziția de crucificat,
una dintre cele mai la modă,
purtată până și pe lanțurile de la gâturile Viciilor,
îl vedem stând în genunchi,
prin icoanele prăfuite de săruturi,
din inimile pustiite de răspunsuri,
care nu au urmat nici unei întrebări,
fiindcă dacă ne-am fi întrebat,
cu siguranță nu am fi aflat nici un răspuns.

Și iarăși aceeași horă reîncepe de la capăt,
de cruce.

107) Într-o lume în derivă

A avea nu înseamnă a da,
în numele unei religii,
a iubirii de semeni,
prin care poți să semeni.

Un interes nu este un țel,
într-o lume în derivă,
care și-a pierdut deriva,
propriei corăbii a Existenței.

Critica este binefăcătoarea,
dar și sfidătoarea orgoliilor,
care se reped a întreba retoric,
de ce mai critică atât de orgolios?